

Els meus cosins de Nou Barris

Fa tot just una dècada els meus cosins de Nou Barris em deien que si algun dia «manaven» els d'Esquerra Republicana ens farien fora de Catalunya a tots els fills dels nous catalans que van venir d'Espanya als seixantes i setantes. De res no servia l'empeny en explicar-los que l'independentisme d'esquerres era inclusiu, que no era com aquells que es deien nacionalistes i que se'n reien d'ells a classe perquè parlaven malament el català. No es creien que independentistes volien sumar-los al projecte de la Catalunya lliure.

Ha passat tot aquest temps i els que feien por als meus cosins de Nou Barris

han manat. I no només no els han fet fora sinó que han demostrat que Catalunya és el país de les oportunitats. I un català nascut a Iznájar (Còrdova) ha tingut l'opció de ser president del país amb tant de dret com un que viu a Tuset amb Travessera.

Aquella aposta, malgrat tot el que es pugui dir i s'hagi dit, ha funcionat. Avui els independentistes procedents o descendents de la immigració espanyola es compten per centenars de milers. És aquell «Catalunya som tots vinguem d'on vinguem, parlem el què parlem» que Carod-Rovira va solemnitzar en una conferència al Col·legi de Periodistes l'abril de

2003 i que la història, amb anys de perspectiva, sabrà jutjar i valorar.

Els meus cosins de Nou Barris han perdut la por al projecte independentista. Passi el que passi a les urnes, Esquerra pot sentir-se orgullosa d'aquest canvi social que han promogut a Catalunya. Perquè només amb aquest pas intermedi —perdre la por— serà possible fer el següent salt endavant. Aquest no serà altre que sumar els meus cosins de Nou Barris i el que representen als que voldran pujar a l'avió que portarà Catalunya a tenir la capacitat determinant de decidir democràticament el seu futur.

Miquel Martín i Gamisans

Periodista

